

РЕШЕНИЕ

№ 248

гр. София, 22.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 6-ТИ НАКАЗАТЕЛЕН, в публично заседание на двадесет и първи юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Камен Иванов

Членове: Владимир Астарджиев
Виолета Магдалинчева

при участието на секретаря Нина Ш. Вьонг Методиева
в присъствието на прокурора В. Ст. С.
като разглежда докладваното от Камен Иванов Въззивно частно наказателно дело № 20231000600606 по описа за 2023 година

Производството е по реда на глава Двадесет и първа вр.чл.306 ал.3 вр.ал.1 НПК,като е образувано по частен протест от 25.04.2023 година на прокурор от Софийска градска прокуратура против Определение №1808/18.04.2023 година,постановено по н.ч.д.№1575/2023 година по описа на Софийски градски съд.

С атакуваното определение съдът,на основание чл.306 ал.1 т.1 НПК вр. чл.23 НК и чл.25 НК,е „групирал“ наказания,наложени на осъдения Б. П. М.,роден на ***** година в гр.***,българин,български гражданин,осъждан,ЕГН ***** ,като на основание чл.23 и чл.25 от НК е съобразил наказания,наложени на осъденото лице,като е групирал:

-наказанията „Пробация“ за срок от шест месеца и „лишаване от свобода“ за срок от осем месеца, наложени по нохд №21877/2015 година на РС гр.София и по нохд №14079/2015 година на РС гр.София,като е определил едно общо най-тежко наказание 8 /осем/ месеца „лишаване от свобода“.

На основание чл.25 ал.4 НК съдът е определил първоначален „общ“ режим на изтърпяване на наложеното общо най-тежко наказание от 8 /осем/

месеца „лишаване от свобода“.На основание чл.25 ал.3 НК съдът е зачел и приспаднал от размера на определеното общо най-тежко наказание „лишаване от свобода“за срок от 8/осем/месеца,зачетеното на основание чл.59 ал.1 НК предварително задържане на Б. М. по нохд №21877/2015 година на РС гр.София,както и изтърпяното на 20.08.2016 година наказание „пробация“ по същото наказателно производство.

-наказанията по нохд№1117/2017 година на РС гр.София и по нохд №18649/2016 година на РС гр.София,съответно „глоба“ в размер на 200 лева и „глоба“ в размер на 150 лева,като е определил едно общо най-тежко наказание „глоба“ в размер на 200 лева.

-наказанията наложени по нохд №5457/2022 година по описа на СГС и по нохд №16529/2021 година на РС гр.София,като е определил едно най-тежко наказание между наложените наказания-„лишаване от свобода“ за срок от 1/една/ година и 6/шест/ месеца,като е определил на основание чл. 57 ал.1, т.2, б.“б“ и б.“в“ ЗИНЗС да се изтърпи при първоначален „строг“ режим.

На основание чл.25 ал.2 НК съдът е зачел и приспаднал по отношение на осъдения Б. М.,ЕГН ***** времето,зачетено на основание чл.59 ал.1 НК като предварително задържане в периода 25.08.2021 година-20.12.2021 година,както и изтърпяната част от наказанието по нохд №16 529/21 година на РС гр.София,както и предварителното задържане по нохд №5457/2022 година по описа на СГС за времето от 16.03.2018 година-17.03.2018 година.

Съдът е постановил наказанията,наложени на Б. М. по нохд№21194/2017 година на РС гр.София и по нохд №9225/2009 година на РС гр.София да се изтърпяват поотделно от посочените по-горе групи съвкупности.

Съдът е отказал,по отношение на третата група съвкупност,формирана измежду наказанията, наложени по нохд №5457/2022 година на СГС и по нохд №16529/2021 година на РС гр.София да приложи разпоредбата на чл.24 НК.

В подадения частен протест се твърди,че е постановен незаконосъобразен съдебен акт в частта,в която решаващият съд е отказал да приложи нормата на чл.24 НК и да увеличи размера на определено общо наказание.Изложени са подробни оплаквания срещу обосноваността и законосъобразността на отказа от страна на първия съд да приложи нормата на чл.24 НК.

Не се оспорва, че деянието, за което е осъден Б. М. и е послужило като основание за прилагане процедурата по чл.306 ал.1 НПК е изминал значителен период от време, надвишаващ т.н. "разумен срок". Сочи, обаче, че не е изяснена причината на забавянето, а и понастоящем против М. има незавършено наказателно производство. Акцентиращ се на многократните му осъждания.

Твърди, че понастоящем М. е обявен за общодържавно издирване, което недвусмислено сочи, че корекционния процес не е дал трайните положителни резултати, които Закона изисква.

Претендира се, че са налице всички материално-правни и процесуално-правни предпоставки за прилагане нормата на чл.24 НК, като основава изводите си и на разписаното в ППВС №1/08.10.1978 година. Твърди се, че неприлагане нормата на чл.24 НК не държи сметка на високата степен на обществена опасност на деяния и деец, включително деяния, извършени при условията на „опасен рецидив“.

На тази основа се прави искане за отмяна на постановения съдебен акт в частта, в която е отказано прилагане нормата на чл.24 НК, касателно наказанията, групирани в последната, т.н. "трета група".

Пред въззивния съд оплакванията, релевирани в частния протест се поддържат от представител на АП-София. Сочи се, че коректно е аргументирана необходимостта от прилагане нормата на чл.24 НК по отношение част от наказанията, включени в т.н. "кумулятивна маса", като се съгласява с доводите за висока степен на обществена опасност на деяние и деец.

Защитата на осъдения М. оспорва обосноваването на подадения частен протест. Сочи, че са неверни твърденията в частния протест затова осъденото лице да се е укривало. Намира, че след като законосъобразно първият съд се е произнесъл по възможността да се групират отделни осъждания на Б.М., съобразно най-благоприятния за осъденото лице режим, правилно е приложена нормата на чл.25 НК.

Намира за неоснователно искането да се приложи нормата на чл.24 НК и се увеличи определеното общо наказание на осъдения Б.М. по т.н. "трета" група съвкупност, формирана измежду наказанията, наложени по нощ

№5457/2022 година на СГС и по нохд №16529/2021 година на РС гр.София.Излага съображения в подкрепа на този свой извод,като в обобщение претендира да се постанови съдебен акт,с който се потвърди атакуваното определение на СГС.

Осъденият Б. М. поддържа становището на служебния си защитник,оспорва да се е укривал,както се твърди в частния протест,като по реда на чл.333 ал.2 НПК заявява несъгласие с прилагане на чл.24 НК и увеличаване на определеното му общо наказание.

Съдът,като прецени оплакванията и съображенията,изложени в частния протест,становището на страните пред въззивния съд,като провери атакувания пред него съдебен акт намира,че частния протест е допустим,но преценен по същество-неоснователен.

Съображенията на съда са следните:

Производството пред първия съд е образувано по молба на адв.Л.Д. от САК, действаща като защитник на осъдения М.,по реда на чл.306 ал.1,т.1 НПК за определяне общо наказание измежду наказания,наложени на М. с различни съдебни актове влезли в законна сила при спазване изискванията на чл.25 НК.

Определяйки предмета на настоящата въззивна проверка съдът намира,че следва да даде отговор не само на поставеното основно,по същество единствено оплакване с частния протест,за неприлагане от страна на първия съд нормата на чл.24 НК по отношение т.н.“трета“ група съвкупност,формирана между наказанията,наложени по нохд №5457/2022 година на СГС и по нохд №16529/2021 година на РС гр.София,но и касателно законосъобразното формиране на отделните съвкупности по осъжданията на Б.М..

На първо място следва да се посочи,че въззивният съд намира за обосновано и законосъобразно произнасянето от решаващия съд по въпросите кои съдебни актове и съответни осъждания се намират в съотношение,позволяващо тяхното групиране поотделно,с оглед най-благоприятен режим за осъденото лице.Въззивната проверка установява,че съставът на съда правилно е съобразил наличните предпоставки за приложение на чл.25 НК,касателно момента на извършените престъпни деяния,постановените съдебни актове и влезлите в сила присъди с наложени

наказания на осъдения Б.М..

В мотивите си към атакуваното определение първият съд е бил изключително убедителен и изчерпателен в доводите си, касателно определяне отделните групи осъждания с влезли в сила съдебни актове по см. на чл.25 НК. Законосъобразно е намерено, че се установяват четири отделни групи съвкупности, с оглед реализираната от осъдения М. престъпна дейтелност.

Обосновано първият съд е посочил, че първата се формира между наказание „пробация“ за срок от шест месеца, наложено с влязъл в сила на 17.12.2015 година съдебен акт, постановен по нохд №21877/2015 година на РС-София, изтърпяно на 20.08.2016 година и наказание „лишаване от свобода“ за срок от осем месеца, отложено с изпитателен срок за три години по реда на чл.66 НК по влязъл в сила на 07.12.2016 година съдебен акт, постановен по нохд №14079/2015 година на РС-София. Видно е, че наказанието „лишаване от свобода“, определено по нохд №14079/2015 година на СРС е било активирано, на основание чл.68 ал.1 НК, със съдебен акт, постановен по нохд №5457/2022 година на СГС, като е постановено да се изтърпи при първоначален „общ“ режим. Тези съдебни актове попадал в приложното поле на чл.25 ал. 1 НК, доколкото деянията, за които е осъден М. са извършени на 15.11.2015 година и 30.07.2014 година преди да е налице влязъл в сила съдебен акт, за което да е от тях. Законосъобразно е посочено, че „Съпоставката на тази група съвкупност с осъждането по първия съдебен акт, отразен в свидетелството за съдимост на Б. М. по нохд №9225/2009 година на РС-София обосновава извод, че наложеното по този съдебен акт наказание „пробация“ за срок от 8 месеца следва да се изтърпи отделно.....“.

Правилно е посочено, че т.н. „втора“ група съвкупност се определя между наказанията „глоба“, наложени по нохд №1117/2017 година на РС-София и по нохд №18649/2016 година на РС София в размер съответно от 200 лева и от 150 лева. Видно е, че постановения съдебен акт по нохд № 1117/2017 година е влязъл в законна сила на 09.05.2017 година, а съдебния акт по нохд №18649/2016 година е влязъл в сила на 13.06.2018 година, а деянията, за които е осъден М. са извършени на 26.07.2016 година и на 14.06.2016 година. Преценявайки най-благоприятното групиране на наказанията, първият съд обосновано е посочил, че „Не е в интерес на осъдения групиране измежду

съдебните актове под №5 и №6,които поначало са в отношение на реална съвкупност, а именно тези, с които е наложено наказание 4 месеца лишаване от свобода при „общ“ режим и това,с което е наложена глоба в размер на 150 лева при условията на присъединяването на глоба към наказанието лишаване от свобода“.Изложените в тази насока мотиви от първия съд са изцяло споделени от настоящата съдебна инстанция.

Убедителни мотиви първият съд е изложил при съпоставяне и касателно т.н.“трета“ група от осъждания,по отношение на които е приложима нормата на чл.25 НК при отчитане най-благоприятен режим на това групиране за осъденото лице.Коректно е отразено,че след деянието,за което е осъден по нохд №5457/2022 година от СГС,Б. М. е осъждан на наказание „глоба“ в размер на 150 лева и по нохд №18649/2016 година на СРС за извършено деяние на 14.06.2016 година,в сила от 13.06.2018 година,както и по нохд №15351/2019 година от РС-София за деяние ,извършено на 08.07.2019 година,в сила от 01.10.2019 година,на наказание 6/шест/ месеца „лишаване от свобода“ при определен „строг“ режим,което наказание е изтърпяно,а Б. М. е освободен на 14.01.2020 година.Въззивният съд се съгласява с доводите на първия съд касателно правната оценка на осъждането на Б. М. по нохд №17414/2019 година на РС-София,по нохд №5457/2022 година на СГС и по нохд №18649/2016 година на РС гр.София.Внимателният анализ на осъжданията на Б.М. е дал основание първият съд да посочи,че „....най-благоприятното съчетание на третата група съвкупност е това по нохд №16529/21 г. на РС-София и по нохд №5457/2022 година по описа на СГС..... тъй като в този случай на съвкупност остатъкът, който ще подлежи на отделно изтърпяване ще е по- малък,а именно шест месеца,отколкото при групиране на наказанието „лишаване от свобода“ измежду наложените по нохд №5457/22 година на СГС,по нохд №15351/2019 година на СРС и по нохд №17414/2019 година на РС-София“.

Касателно обособената т.н.“четвърта“съвкупност правилно е намерено,че вече е налице произнасяне от друг съдебен състав с влязло в сила на 29.01.2020 година определение по нчд №18983/2019 година на РС гр.София и не се налага преразглеждане на включените в тази група съдебни актове,с оглед най-благоприятен режим на съвкупността за осъденото лице.

Правилно,по отношение на т.н.“трета“ група от съвкупности първият съд

е посочил, че определя едно общо наказание и общото най-тежко наказание „лишаване от свобода“ за срок от една година и шест месеца между наложените наказания по нохд №5457/2022 година на СГС и по нохд №16529/2021 година на РС гр.София следва, на основание чл.57 ал.1, т.2, б. „б“ и б. „в“ ЗИНЗС да се изтърпи при първоначален „строг“ режим. На основание чл.25 ал.2 НК е зачетено предварителното задържане на Б. М. по нохд №5457/2022 година на СГС от 16.03.2018 година до 17.03.2018 година, както и изтърпяното наказание по нохд №16529/2021 година на РС-София на 21.04.2022 година.

На основа гореизложеното, след проверка на атакувания съдебен акт и собствен доказателствен анализ обобщително въззивният съд намира, че в съдебното производство пред първоинстанционния съд не са допуснати процесуални нарушения, а материалния закон, при определяне съвкупностите по отделните осъждания, начина на изпълнение на наказанията и съответните зачитания, е приложен законосъобразно.

Въззивният съд изрично следва да посочи, давайки отговор на поставени пред него възражения от държавното обвинение, че не намира за основателно оплакването в частния протест, свързано с неприлагане от страна на първия съд на нормата на чл.24 НК, касателно т.н. „трета“ група от определената съвкупност. Приема за правилен обобщаващият извод на първия съд, че „.....не са налице основанията на чл.24 НК за увеличаване на така определеното общо най-тежко наказание, образувано измежду третата група съвкупности по нохд №5457/22 година на СГС и нохд №16529 /2021 година на РС гр.София“. Коректно е подчертано в мотивите на първия съд, че деянието, за което е осъден Б. М. по нохд №5457/2022 година е извършено на 16.03.2018 година, като от датата на извършване на деянието до реализиране на наказателната отговорност е изминал значителен период от време. Този факт не се отрича и от държавното обвинение. Коректно са отбелязани и случилите се осъждания за Б.М. в този период, включително с поставен акцент на последното наказание, което е наложено на М. по нохд №16529/2021 година, и което той е изтърпял на 21.04.2022 година „...значително след 16.03.2018 година“. Обосновано е посочено, че по отношение на Б. М. е въздействано междувременно в хода на т.н. „корекционни дейности“ в пенитенциарно заведение. Самият осъден с процесуалното си поведение не е допринесъл за „.....продължителността на изтеклия период от време от извършване на

деянието до влизане в сила на крайния съдебен акт....“Безспорно е самостоятелното право на решаващия съд в производството по чл.306 ал.1 НПК вр.чл.25 НК да прецени необходимостта от прилагане нормата на чл.24 НК, дори да са налице материално-правните предпоставки за това. Въззивният съд споделя напълно доводите на първия съд, свързани с постигнати и изпълнение целите на наказанието по чл.36 НК и резултатите от проведените корекционни дейности с едно осъдено лице. Въззивният съд се съгласява изцяло и с формирания упрек от страна на решаващия съд, касателно действия на друг съдебен състав, доколкото правилно е посочено с оглед писмените доказателства по делото, че „ако съдът беше изпълнил това свое задължение да приведе в изпълнение наказанието по нхд №14079/2015 г. на РС-София още през 2019 година, когато се е произнесъл с краен съдебен акт, Б. М. би изтърпял активираното наказание преди постановяването на последния влязъл в сила съдебен акт по нхд № 5457/2022 година, доколкото той.....до 21.04.2022 година.....се е намирал в местата за лишаване от свобода.....Забавянето във времето на дължимото произнасяне на съда не може да се вмени във вина на осъденото лице и това е друг аргумент, поради който настоящият съдебен състав счита, че не следва да се прилага чл.24 НК“.

Като намира, че всички факти и обстоятелства правилно са били оценени от първия съд, и са изложени убедителни и ясни мотиви, въззивният съд намира, че първоинстанционният съд правилно е определил кои наказания помежду им се намират в условия, позволяващи приложение на нормата на чл.25 НК и правилно е приложил материалния закон, включително като не е приложил разпоредбата на чл.24 НК, касателно групирания наказания по нхд №5457/22 година на СГС и нхд №16529/2021 година на РС гр.София. Не са налице основания, които да обуславят изменение или отмяна на атакувания съдебен акт.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

Потвърждава като законосъобразно Определение №1808/18.04.2023 година, постановено по н.ч.д. №1575/2023 година по описа на Софийски градски съд.

Определението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____